

Lovforslaget i Hænde og gennemgik det, led jeg en meget betydelig Skuffelse; thi det blev mig straks klart, at dette Lovforslag kunde jeg paa ingen Maade ønske gennemført. — Der var og der er en meget lang Række af Indvendinger baade smaa og store — deriblandt nogle meget store — som jeg kunde gøre gældende mod Lovforslaget, men som dog ere af en saadan Natur, at de muligvis ved en Forhandling kunde rettes eller vise sig at hvile paa Misforstaaelser, men der er tre Hovedindvendinger mod Lovforslaget, som efter min Mening gøre dette ganske uantageligt, og det er Indvendinger, der vedrøre Punkter, som, hvis de blive forandrede, i Virkeligheden kaste Lovforslaget til Jorden, saaledes at det ikke vil nytte det mindste at forandre det paa de andre Punkter, hvor der ellers kunde rettes grundede Indvendinger derimod. Disse tre Indvendinger ramme nemlig Princippørgsmaalet i Lovforslaget. Jeg skal nu kun holde mig til disse, idet jeg finder det unyttigt og overflødigt at gaa ind paa hele den lange Række af smaa og store Indvendinger, som jeg ellers kunde fremkomme med. Min første Hovedindvending er da denne, at ifølge Lovforslaget skal den, der enten slet ingen Prioriteter har eller kun har en lille Prioritet paa sin Ejendom, forpligte sig til at staffe sig en større Gæld. Det bestemmes nemlig i Lovforslagets § 11, at for saa vidt en Ejendom ikke er behæftet med en Prioritet af indtil $\frac{7}{12}$ af Ejendommens Værdi — i en senere Paragraf kommer dertil yderligere $\frac{2}{12}$ altsaa i alt $\frac{9}{12}$ — saa bliver Gælden samtidig med Konverteringen at forøge eller Ejendommen at belaste med en saa stor Prioritet. Man tvinger altsaa Ejere til at forgælde sig. Dette er imod den Statsøkonomi, som jeg anser for at være sund og god. Og idet man tvinger Ejerne til at forgælde deres Ejendomme, giver man dem for den Byrde, de saaledes paatage sig, ikke en Gang Penge, men Forslagsstilleren vil i Stedet derfor give dem $3\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Stats-Hypoteklaans-Obligationer, som de skulle overtage til pari Kurs. Det Naan, de saaledes skulle optage, maa de forrente oven i Røbet med $3\frac{3}{4}$ pCt. Allerede dette sidste er jo en tvivlsom Fordel for dem. Der kan naturligvis disputeres om, hvorvidt de andre Fordele, som Forslagsstilleren med visselig liberal Haand deler ud, kan opveje dette. De Valuta, Ejerne skulle have for deres Naan, ere altsaa disse rentebærende Stats-Hypoteklaans-Obligationer. Det er jo muligt, at disse Obligationer kunne være meget værdifulde. Det er muligt, de kunne være pari og mere værd, men det er lige saa muligt,

at de kunne være mindre værd, og der er jo ingen Tvivl om, at de til at begynde med vistnok ville være mindre værd, naar de paa een Gang komme i et saadant Tal — et Tal, der er saa stort, at jeg ikke en Gang kan faa det ind i mit stakkels Hovede — et Tal som det, den ærede Forslagsstiller har fremsat. Naar der samtidig eller i Løbet af kort Tid kommer et saadant Tal af Hypoteklaans-Obligationer ud, saa er der ingen Tvivl om, at Kursen paa disse Obligationer vil blive grumme miserabel. Men i alt Fald mener jeg, at naar man vil tvinge Folk til at gøre Gæld, saa skulde man dog give dem det almindelige Omsætningsmiddel som Valuta for deres Gæld. Jeg tror nu imidlertid ikke, at man kan gaa hen og tvinge Folk til at forgælde deres Ejendomme, men dette er jo en af Hovedhjørnestenene i Forslaget. — Der er dernæst en anden Bestemmelse i Forslaget, som staar noget i Forbindelse hermed, og som ligeledes gør, at jeg finder Forslaget uantageligt. Det er Forslagets § 18, der bestemmer, at fra den Dag, da denne Lov træder i Kraft, forbydes det at tinglæse nogen anden Byrde end de $\frac{9}{12}$ af Ejendommens Værdi, som Gælden, dels til Staten dels til Kommunen, udgør. Den Gæld, som eksisterer, vedbliver naturligvis at være retskraftig, men den Gæld, der stiftes ud over $\frac{9}{12}$ er uretskraftig Gæld, kun en Honorærgæld. Hvad vil nu denne Bestemmelse føre til? Ja, den vil føre til, at alle de Ejendomme, der have en større Gæld, ville komme paa Auktionsbordet, thi Tid efter anden, enten straks eller senere, vil jo den Gæld, der staar i disse Ejendomme ud over $\frac{9}{12}$, forfalde til Betaling ifølge Opfølgelse fra Fordringshaverne, og naar Ejeren da ikke kan stifte ny retskraftig Gæld til at dække den gamle Gæld med — og det vil han ikke kunne, thi hvem vil laane ham noget, naar han ikke kan give Pant for Pengene, og det kan han jo ikke, naar han i Forvejen har de $\frac{9}{12}$ af Ejendommens Værdi til Naans i Stats- og Kommunemidler — hvem vil saa laane ham noget blot paa hans glatte Ansigt? Han vil være ude af Stand til at indfri de opsagte Prioriteter, og Pantthaverne ville være nødt til at sætte Ejendommen til Auktion for at faa deres Penge. Medens altsaa Ejendomsbesiddere, der nu sidde godt i det og have ingen eller ringe Gæld, blive forpligtede til yderligere at forgælde sig, ville de, der sidde daarligt i det, blive forpligtede til tidlig eller sent at komme paa Auktionsbordet. — Endelig er der den tredje Hovedindvending, som jeg har imod Forslaget, og det er den, der følger af § 10. Disse Ejendomsbesiddere, alle disse Naan-